

ESA ESANDER

*Sönderslitna
relationer*

A romantic scene featuring the silhouettes of a man and a woman in a snowy, forested setting. The woman is being held in a dip, and they are kissing. The background is filled with soft, out-of-focus snowflakes and the faint outlines of evergreen trees. The overall mood is intimate and serene.

Esa Esander

Sönderslitna relationer

Sönderslitna relationer

© Esa Esander 2026

Författare: Esa Esander

Omslagsdesign: Esa Esander / ChatGPT

Första upplagan 2026

ISBN: 978-952-89-0296-6

Kustantaja: BoD · Books on Demand, Mannerheimintie 12 B,
00100 Helsinki, bod@bod.fi

Kirjapaino: Libri Plureos GmbH, Friedensallee 273, 22763 Hampuri,
Saksa

Ingen del av denna publikation får reproduceras, lagras i ett informationssystem eller överförs i någon form eller på något sätt, elektroniskt, mekaniskt, genom fotokopiering, inspelning eller på annat sätt, utan föregående skriftligt tillstånd från upphovsrättsinnehavaren.

Automatiserad analys, text- och datautvinning (Text and Data Mining, TDM) eller användning av verket för träning av artificiella intelligenssystem är förbjuden utan uttryckligt tillstånd från upphovsrättsinnehavaren.

Omslagsbild och illustrationer skyddas av upphovsrätt.

Till alla mina nära och kära.

FEBRUARI

Det är tidig tisdagskväll den andra veckan i februari. Klockan närmar sig åtta och, för tusan, allt inuti mitt huvud gör fruktansvärt ont, för att fritt citera poeten Laine. Hemma har jag hållt i mig några glas av det billigaste italienska rödvinet på kartong, ett vin som smakar gammalt och vars smak förbättras först efter det tredje glaset. Båda vinglasen som jag ärvt av min mor står smutsiga i diskmaskinen. De fyra som saknas slängdes mot köksväggen för flera år sedan av min exfru efter att hon fått reda på att jag varit otrogen. Skärvorna återställde aldrig vår lycka.

Mitt huvud börjar svämma över av förment logiska tankar som föds ur ett berusat sinne. Tvångstankar, egentligen. Vinet drog loss proppen. Jag kan känna hur min livsglädje försvinner ner i svartsjukans mörka avlopp. Jag känner ingenting annat än smärta och hat.

När vi träffades på gymmet tidigare idag var min exkvinns tankar uppenbarligen någon annanstans. Hennes beteende avslöjade det. Ju mer jag dricker, desto mer stiger ilskan och bitterheten som föds ur osäkerheten upp till ytan. Känner jag min ex-kvinna överhuvudtaget? Är min misstanke riktig? Fan, jag ska ta reda på det, raseriet tvingar mig att agera. Jag älskar smärta; det betyder att hjärtat fortfarande slår.

”Det är helt underbart här i Sälviken”, sa kvinnan en sommarmorgon hemma hos mig efter en vild omgång morgonsex. För ett ögonblick trodde tjejen att hon var i sitt gamla hem och älskade med sin ex. När hon insåg var hon befann sig, tittade hon obekvämt på mig en sekund, men tog sedan omedelbart kontrollen.

”Jari, du får också säga fel namn ibland.”

Då var det avgjort. Ingen idé att be om ursäkt. Sådant händer? I bästa fall tar knullandet dig till nirvana. Du glömmer vem som knullar. Knallar jag dig på samma sätt som ditt ex gjorde? Ingen idé att fundera på det. Se till helheten, Jari, har jag lärt mig. Om du lever, upplever du saker.

Jag blåser i en okalibrerad alkoholmätare för lyckliga fyllon: 0,36 promille, långt ifrån olagligt. Jag bor några kilometer från min ex-kvinnans lägenhet. En kärlekskrank detektiv vaknar inom mig och tvingar mig att undersöka om kvinnan som lämnade mig har en ny man – något jag anade idag på gymmet.

Vem visar du det ljuset för nu, det ljus som jag tände i dig under det gångna året, som jag ofta gjorde. Jag kan inte ta mig in i kvinnans lägenhet för att kolla. Jag vill inte ens det. Jag har blockerats på alla möjliga sätt. Jag förstår skälen till blockeringen. Den oändliga WhatsApp-upprepningen av klichéer som "Jag älskar dig och du är så underbar" uttömde den skönheten.

Med tårar i halsen beger jag mig nära hennes hem för att återuppleva de månader vi delade tillsammans. Klockan är redan 22.00. Alkoholhalten i mitt blod stiger fortfarande i en jämn takt, eftersom min lever sannerligen inte är någon särskilt effektiv fyllbuk. Jag har tappat räkningen på vinglasen. Helt normalt. Utredningen som föddes ur svartsjuka måste fortsätta på brottsplatsen. Lite berusning kommer inte att förstöra denna stalkning-utflykt – såvida inte polisen gör det. Osannolikt, eftersom de har viktigare saker att göra, som att släpa in fyllon till utnyttjandecellen.

Jag anländer till min exas kvarter och parkerar bilen lite längre bort. Det är en typisk februarikväll: fuktig snö, vindstilla frost. Tystnaden omger mig. Det enda ljudet jag hör är den obevekliga surrande vägen inuti mitt huvud, utlöst av överväldigande raseri.

Jag står vid kanten av en liten skogsdunge, vänd mot hus i rött tegel ritade av en välkänd arkitektbyrå. Pengar köper individualitet: lådor med platta tak och fyrkantiga fönster. Lat unikhet. Jag stirrar obevekligt på köksfönstret i en lägenhet på andra våningen i ett trevåningshus i Westend. Persiennerna är neddragna och delvis stängda.

Jag vill veta vad som händer i den lägenheten just nu. Är det någon jävla hankatt som besöker henne? Genom springorna i persiennerna kan jag skymta den Lokki-lampan. Jag har sänkt, höjt, stängt och öppnat de där persiennerna dussintals gånger. Av olika skäl. Utsikten från fönstret är hisnande och fri, så det har alltid funnits ett tydligt och

särskilt skäl att stänga dem. Fönstren i grannhuset i samma bostadskomplex sitter något diagonalt till höger, så persiennerna hindrar grannen på tredje våningen från att kika in när det är mörkt ute och lamporna är tända inne.

Jag tillbringade dussintals nätter i den lägenheten, månad efter månad. Vanligtvis satt jag på soffan i en T-shirt, klädd i de ljusblå mjuka loungeshortsen som kvinnan hade köpt åt mig. Inga underkläder. På kvällarna tittade vi tillsammans på någon streamad serie. Kvinnan satt på golvet framför mig, mellan mina ben, lutad mot soffan. Jag masserade ofta hennes axlar. När hon blev upphetsad vände sig lägenhetens ägare mot mig och drog ner mina shorts till anklarna, sträckte båda händerna bakom min rygg och tog långsamt min gradvis hårdnande kuk djupt in i munnen. Kvinnan njöt av att ge mig njutning. Vi använde persiennerna för att hindra grannen från att spionera på våra kärlekslekar, de läckra små obsceniteterna i vardagen.

Under de månader vi tillbringade tillsammans lärde jag mig att äkta åtrå ökar den sexuella potensen hos en 65-årig man som jag. Genom naturens egna metoder. På morgnarna, när jag klev ur sängen, öppnade jag kökspersiennerna en aning. Klädd i boxershorts och en T-shirt satt jag vid bordet med mitt morgonkaffe och hämtade mat från den bleka träbänkskivan i köket.

Det har gått några veckor sedan mitt senaste besök i lägenheten – i hallen. Jag kom för att hämta resten av mina tillhörigheter. Jag hade blivit utkastad ur vårt förhållande. När vi bytte shoppingkassar i hallen ville du fortfarande ha en sista kyss. Du lutade dig nonchalant mot kanten av hallbänken och tog emot min kyss precis som förut. Du pressade dina höfter mot mig. Det var ditt sätt att säga adjö. Att reta mig med passionerade kyssar.

Jag kan fortfarande känna den kyssen, och de tusentals före den. Man kan inte lagra kyssar, omfamningar, knull eller krama i ett lager – bara i minnet, där de gradvis bleknar bort till den blandade avfallsdeponin av minnen. Utan handlingar av kärlek, kyssar, beröring, börjar en människa vissna och förfalla. En mans kuk vissnar av värdelöshet.

Du och jag levde i månader på samma kärleksvågslängd. Vi närde varandras tillgivenhet. Det syntes på oss varje gång vi var tillsammans, och det gick att känna även när vi var ifrån varandra. Vi strålade av lycka och glädje. Ditt vackra, uttrycksfulla ansikte, som kunde förvandlas till ett leende på ett ögonblick, var ditt naturliga tillstånd. Jag älskade dig av hela mitt hjärta, och du på ditt eget gyllene sätt, för jag lärde mig att det är svårt för dig att visa äkta känslor.

Jag darrar i buskarna i Westend. Visst får en man bete sig dumt när han är galen av svartsjuka, inte helt ansvarig för sig själv, berusad av vin, för helvete. Passion och längtans feber gör sitt verk på mig. Halva mitt liv har tagits ifrån mig. Jag har blivit övergiven. Pensionerad från ett lyckligt förhållande. Jag vill veta vem fan som tog min kvinna ifrån mig. Din nya kärlek – även om en ny man förmodligen inte är något sådant. Han har helt enkelt haft turen att klättra upp på min kvinna. Vilken sorts man gick in i min ex-flickväns ladugård efter mig? Yngre, åtminstone, och jag tvivlar på att det blev något artigt handslag i hallen. Definitivt inte. Rakt i säng – min fantasi plågar mig.

I mitt förvirrade sinne dyker en förmodat smart idé upp. Jag går till parkeringen för att se om det står någon främmande bil där, en som jag aldrig sett förut. Min bil hör hemma där, för helvete. På den mellersta gästparkeringsplatsen står en uråldrig BMW X5. Parkerad rakt i mitten av platsen. Jag har aldrig sett den bilen förut. Jag har parkerat min egen bil på de platserna dussintals gånger över natten, ibland till och med i flera dagar. Jag vet exakt vilka bilar och märken som har stått där bredvid min gamla Audi.

Genomsyrad av giftig svartsjuka tar detektiv Jari Holmes ett foto av BMW:s registreringsskylt. Bilen tillhör Sebastian, en intelligent sjöingenjör. Sociala medier avslöjar att den stilige mannen är femtioåttio år gammal och fortfarande aktiv i arbetslivet. Åratal yngre än jag. Det är precis vad min kvinna räknade ut – det måste finnas potential att leva ett aktivt liv tillsammans i många år framöver. Din besatthet är att prova nya män. Jag är för gammal. Fast ibland var jag inte det, när du inte ville hänga på dejtingappar och marknadsföra dig själv.

Jag känner mig triumferande. Jag har avslöjat något jag ville veta. Jag undrar vad som förbinder ägaren till BMW med min ex-kvinna.

Bostadsbolaget har dussintals lägenheter. Vad fan har jag med att göra vad du, en vuxen kvinna, gör med ditt liv? Varför betar jag mig så här sjukligt? Jag behöver behandling! Kanske borde det börja med en lobotomi, att skära bort mitt känslomässiga centrum. Och om det inte hjälper, då kan vi prova något ännu starkare.

Min ex-fru är mer – bättre, sexigare, vackrare, intelligentare, mer fullkomlig – än något jag någonsin upplevt tidigare. Den som förnyade mitt liv. En kärlek som är djupt inristad i själen kan inte bara stängas av den övergivna parten. En total frustrationens vrede snör åt runt mig; mitt hjärta bultar. Nu har själva sanningen blivit synonym med smärta. Tidigare idag anade jag att någon annan kommer att dra för dina persienner från och med nu, även om persienner i sig inte var i mina tankar just då. Jag såg dig – nu min ex-fru – glad på gymmet. Ditt vackra, felfria ansikte strålade av lycka; det hade blivit omhändertaget.

När jag körde in i parkeringsgaraget märkte jag att min exfru hade tvättat sin bil – något som för henne är ett tecken på en kommande träff. När vi träffades på gymmet sade hon glatt: "Nu ska jag gå på fotbehandling."

Den behandlingen påverkar hela kroppen. Jag har provat den själv. Man känner det i testiklarna när pedikyren trycker på nervändorna i fotsulorna.

När hon lämnade gymmet gick min ex-fru fram till mig och sa: "Ciao och hej då." Hennes gymväska svängde mot mitt skrev. Hon kastade en blick på mig, och i hennes ansikte fanns en glimt av medlidande och överlägsenhet. Den välvärdade, glada kvinnogestalten försvann energiskt mot utgången. Bryr hon sig inte alls om hur jag mår? Hon tänker bara: här kommer våren och roliga män. En nybliven ledig kvinna, redo för alla slags nöjen.

När vi gjorde slut insåg jag att en ny upplevelse väntade henne ikväll. Under våra månader av intensiv samvaro hade jag lärt mig att läsa hennes humör, hennes känslor, hennes tankar, hennes blick; att lyssna på hennes tal och ord och tolka deras innebörd; att observera hennes närvaro och beteende i olika situationer.

På gymmet fortsätter jag att kämpa mig igenom bröstövningarna med sammanbitna tänder, i ett försök att kväva den brännande smärtan och

tomheten inuti mig. Jag vet att all den ömhet och fysiska intimitet vi en gång delade kommer att försvinna in i glömskans dimma så snart min exflickvän har försvunnit ur mitt liv. Något lätt och nytt för henne; tyngden av övergivenhet för mig.

Kvinnan vill njuta av er män, en kuk i taget, föreställer jag mig. Dessa tankar gör ingenting för att värma min kropp när jag står helt ensam i den iskalla Westend-natten. Jag skakar av kylan. En aura-migrän börjar skaka mitt huvud.

De plågsamma upplevelserna av separation är inget nytt för mig, en åldrande man som vältrar sig i bitterhet och självmedlidande, kylig in i mårgen. Kvinnor har lämnat mig på alla möjliga sätt. Via sms, via e-post, via telefonsamtal, genom att blockera mig, genom att säga det rakt i ansiktet, genom att försvinna utan ett ord, och en gång, för länge sedan i min ungdom, via brev. Utan förvarning, av ren illvilja, på grund av en make eller en ny partner, för hämnd, eller helt enkelt för att det var så de kände.

Mina tår kröker sig av smärta, mina fingrar är stela. Jag fortsätter den desperata och meningslösa övervakningen av lägenheten. Den iskalla vinden som blåser från havet fryser mina kulor. Låt dem falla meningslöst ner i snön. Jag blir mer och mer jävligt kissnödig, och mitt sinne skriker: "Var en man. I din ålder borde du ha lärt dig att uthärda livets motgångar."

Jag antar att jag varken är vuxen eller särskilt manlig, för att bli övergiven gör mig bara ännu mer förbannad ju äldre jag blir. Vuxen dejting är en brutal värld där människor jagar kärlek – eller något som liknar det. Att älska och bli älskad. Världen är sannerligen full av kärlek som aldrig når sitt mål, blickar som bara passerar förbi i mängden, inställda dejter, plötsliga övergivanden och eviga förhoppningar om att äntligen få bli omfamnad, accepterad och få en mjuk morgonkyss, dela morgonkaffe, få ömhet eller ge sex bakifrån till en älskad – eller från vilken vinkel ögonblicket än kräver.

Alla har sin egen kärlekshistoria. Min livshistoria tog slut för en liten stund sedan. Min kvinna sågade av mig från sig för gott. Säg inte aldrig, säger man. Men nu finns det ingen väg tillbaka till det som en

gång var. Framför mig ligger totalt mörker, tomhet och ensamhet. Morgonkaffe för alltid ensam.

Jag parkerade bilen längre bort eftersom alla boende i bostadsföreningen känner igen min blekgula, slitna Audi och vet hur den hänger ihop med kvinnan på andra våningen.

Mittemot min ex-kvinnas hem, på tredje våningen, bor min före detta chef Rauno, som jag ofta träffade ute på gården när vi minns våra år tillsammans på jobbet. Träffar var inget ovanligt, eftersom jag ofta besökte kvinnan och vi ofta gick på promenader tillsammans. Jag stöter fortfarande ibland på Rauno, en begåvad intellektuell på många sätt, vid de dagliga kaffesamlingarna för pensionerade gamla män som återupplever sin ungdom.

Det känns som om jag står på kanten av mitt eget liv och stirrar tomt in i kvinnans upplysta fönster, medan jag håller tillbaka ett skrik av nattlig förtvivlan. Mitt huvud är bedövat av längtan och vin. Jag har våldsamma kramper i övre delen av magen. Både min mage och min skalle känns som om de kollapsar som döda stjärnor.

Alla våra underbara, gemensamma minnen har sköljts bort. I stället spränger hopplös längtan och giftig svartsjuka fram ur hjärnans veck. Kvinnan lämnade mig utan förvarning. Chock, raseri och vrede förlamade mig. Som specialpedagog hade hon grundligt föreläst för mig om känslor av ilska och hur man bör lära sig att kontrollera dem. Med bara några få ord krossade hon mitt liv i bitar.

Det känns som om en knastertorr brödbulle har fastnat i halsen och jag börjar kvävas. Hjälp mig nu, för helvete. Är det ingen som vet hur man hjälper? Terapi?

"Hur mår du nu, Jari? Kan du dela din sorg med oss som är här? Snälla, tack."

"Nej, det kan jag fan inte. Det finns inga ord."

Jag vet ärligt talat inte hur jag ska sätta ord på denna monumentala misär. Varken på finska eller i någon ordbok i hela världen finns det ord som överhuvudtaget kan beskriva denna skitiga känsla.

Jag inser att sorgen trots allt inte är bottenlös, för nu, när jag står på darrande ben bland de snötäckta buskarna i Westend, vet jag att jag har nått den absoluta botten. Jag måste vara en förvirrad brottsling eller något ännu värre.

Byggnaden står långt borta, men det känns som en enorm tyngd som rasar över mig, ett självsäkert och fientligt odjur redo att svälja en paranoid förföljare hel medan det försvarar sin invånare. Alla andra fönster i byggnaden är mörka, som de ska vara i en riktig sov förort. I grannbyggnaden sover Rauno, för hemma lever han ett mycket regelbundet liv. Affärsresor var något helt annat.

Kvinnan brukar inte vara aktiv så här sent på kvällen; kökslamporna slocknar normalt senast klockan 22.30, varefter skönheten som tar hand om sig själv går och lägger sig. Men ikväll är lamporna fortfarande tända, trots att klockan redan är elva. Jag har stått här och huttrat i en timme och stirrat på om lamporna hos min ex-flickvän fortfarande är tända. Håller jag på att bli galen? Det är jag nog redan.

Jag släpper taget om både minnena och mitt meningslösa spanande i skogen och går tillbaka till bilen. Jag har blivit utkastad ur ett kärleksfullt förhållande. Återigen är jag en gammal man som bor ensam. Jag känner en överväldigande våg av sorg stiga inom mig; min kropp darrar, min övre del av magen dras ihop. Var kan jag få hjälp?

Kall och bedövad av den tilltagande berusningen kör jag hem med frusna händer som kramar ratten. Snön faller en flinga i taget. Vädet gör inte körningen svår. Plötsligt, som från ingenstans, svänger en polisbil ut från en sidogata och börjar följa efter mig. Fan.

Jag är en rattfyllerist, bara några meter från att åka fast. Omedelbart kontrollerar jag hastigheten, strålkastarna, min position i körfältet. Jag andas djupt, håller båda händerna stadigt på ratten och stirrar rakt fram.

Jag ser mig själv på förstasidan av en tabloid: "Blindfull, svartsjuk och galen stalker kör rakt in i en lyktstolpe i Esbo."

Vi kör efter varandra längs parkvägen i Westend innan polisbilen accelererar mot motorvägsrampen medan ag svänger vänster mot hemmet. En arrestering för rattfylleri skulle ha krönt hela den

helvetiska dagen. Kanske hade jag fått behandling på det sättet, tänker jag.

Hemma håller jag ett fullt glas vin i halsen – det röda vinet på bordet är nu varmt och håller på att förvandlas till vinäger – och faller ihop på sängen.

Jag vaknar nästa morgon runt sex med huvudvärk. Sömnen kom bara i korta fragment – jag vände och vred på mig, letade efter rätt ställning, vilket i ett pre-psykotiskt tillstånd är meningslöst eftersom ingen sådan ställning existerar. I den svartsjuka och groggy detektivens sinne dyker ännu en idé upp. Jag ska köra till den sovande förorten Westend för att se vad som händer där nu. När hon är ensam sover kvinnan åtminstone till åtta eller nio. Den galna tanken är att åka dit och spana på om min ex-flickvän redan är vaken.

Smärtan dunkar i pannan och försöker tränga in i min bakfulla skalle, men 600 milligram ibuprofen lindrar den och min kropp blir tung som bomull. Jag packar ner mina träningskläder eftersom det finns ett gym i närheten där jag kan försöka kväva mina känslor genom att plåga mig själv fysiskt.

I går kväll misstänkte jag att min före detta hade en annan man i sin lägenhet. Den svartsjuka som det utlöste – förlusten, nederlaget, övergivandet, det påtvingade undertryckandet av passion – är det värsta gift man kan tänka sig för en man. Jag undrar vilken sorts kvinna hon egentligen är.

På trettio sekunder bytte hon ut vår fungerande kärlek mot en dejtingapp och återvände till startlinjen för att bygga relationer. Att acceptera detta är omöjligt för mig. Jag kan inte svälja det, hur mycket jag än försöker. Det är en för stor bit att svälja på en gång. Jag känner att jag kvävs. Tanken smakar så hemskt att jag inte ens kan tugga på den. Att spotta ut den hjälper inte, eftersom allt bara finns i mitt huvud, en helvetisk, immateriell känsla.

”Skriv bort det”, sa någon en gång.

Men en litania av svordomar skulle inte vara litteratur – bara ren dadaism, undermedvetet kaos.

Jag klär mig varmt och så oigenkännligt som möjligt. Jag parkerar bilen på samma ställe som under natten. Klockan är strax efter sju. Fönstren i alla närliggande hus är fortfarande mörka, men i min ex-flickväns kök och vardagsrum lyser lamporna. Genom springan i de nedåtvinklade persiennerna ser jag en gestalt sitta vid köksfönstret. Det är där hon gärna tillbringar sin tid, skriver arbetsrelaterade saker och ibland blickar ut.

Mitt samvete pladdrar: "Sluta, Jari. Du förlorade. Varför plåga dig själv? Gå hem. I månader fick du åka den här berg-och-dalbanan av kärlek, passion, uppbrott och kyssar fyllda av överraskningar. Du blev övergiven, ja, men du upplevde också så mycket skönhet i livet."

Samvetet fortsätter, i ett försök att trösta mig:

"Ditt liv, din relation, var fylld av glädje och lycka under de sista tre månaderna. Det är synd att avslutningen på ditt känsloliv skedde så plötsligt. Du kunde inte förbereda dig på separationen, precis som ingen i krig kan förbereda sig på den kula som dödar dem. Den slår till utan att meddela tiden i förväg."

En person som oväntat blir övergiven i en relation sjunker in i koma. Det känslomässiga livet stängs av, men hjärtat fortsätter att slå. Och för absolut ingenting? Självklart inte, för livet i sig är inget annat än rent lidande.

Mitt förnuft, som långsamt vaknar till liv i den iskalla luften, upprepar hela tiden: "Jari, lyft blicken från dina fötter och se framåt. Acceptera verkligheten. Försök att växa bortom det här. Fortsätt leva. En dag kommer du att hitta en ny kärlek."

Jag skrattar tyst för mig själv.

"Mitt samvete, du känner inte din herre, och för helvete, håll tyst. Jag måste utkämpa detta ensamma krig mot mig själv ända till slutet. Jag är fortfarande långt ifrån bakväggen av det hat som gnager inom mig. Jag vill luta mig in i hatet. Känna dess närvaro. Jag kommer att sluta först när hatet känns bekant och tryggt. Åtminstone är det något att känna, tänka på, förakta. Jag njuter av bitterheten. Allt det där är bättre än ett tomt, tanklöst huvud. Kvinnan lärde mig att älska hatet, och jag vill vara en mönsterelev."

Jag går från min spionplats till parkeringen vid min exas bostadsområde. Gårdagens gamla BMW är borta. Färska däckspår i den lätt snötäckta marken avslöjar att min kvinnas nya kuk har gett sig av.

Mannen lämnade den säng som fortfarande bar spår av kvinnans värme, medan hon låg kvar ensam i sina drömmar.

Ni hade druckit morgonkaffet tillsammans, och er första natt var förmodligen njutbar. Medvetenheten om händelserna släpper loss ett raseri som strömmar genom min kropp och sköljer över varje cell. Jag åker på trasiga skidor nedför den kolsvarta sluttningen av förlorad kärlek.

Jag smyger mig bort från parkeringen mot min bil och får, genom glipan mellan byggnaderna, en sista glimt: ljuset slocknar i kvinnans kök. Jag föreställer mig mitt ex gå tillbaka till sin varma säng, doftande av älskog. Hon sträcker på sig en stund och försöker låta sömnen omfamna henne igen, med det färska minnet av morgonsex kvar i hennes sinne.

Jag sätter mig i bilen. En lampa blinkar på min telefonskärm. Jag har fått ett mejl. Klockan är 07.30.

”Jari, jag har träffat en annan man. Du och jag kommer aldrig att ses igen eller bli tillsammans igen. Ta hand om dig. – E.”

Mitt ex har skrivit en självsäker sammanfattning av den kärleksfyllda natten hon just tillbringat. Kvinnan har hittat den rätte. En ny alfahane har kommit in i hennes liv. Hon testade – det vill säga knullade – den nye mannen under en natt och bestämde sig för att han skulle bli en långvarig partner. Mitt ex är irriterande öppen. Ni träffas, älskar, lever tillsammans.

Jag trodde att vi hade en gemensam framtid. Vi brydde oss aldrig om vardagar; vi njöt helt enkelt av att vara tillsammans. Jag litade på kvinnans ord. Med ord, handlingar, leenden och överväldigande underbart sex snurrade hon runt mig på sin kärlekskarusell. Hon lovade att hon inte skulle leka lekar med mig. I det avseendet var hon åtminstone rättvis. Hon blåste i visselpipan och avslutade leken omedelbart, och jag kastades av kärlekens karusell för gott.

Jag förstår mitt idiotiska beteende när jag kör min gamla skrotbil bort från den vackra vintermorgonen i Westend – vacker på utsidan, känslomässigt iskall på insidan – mot ett öde hem utan kärlek. Jag är i chock. Jag undrar var närmaste sanatorium för kärlekskranka män kan finnas.

KAPITEL 2

Jag befinner mig på den bullriga flygplatsen CDG i Paris tillsammans med min fru. På något sätt symboliserar CDG vårt äktenskap. Båda är hopplöst kaotiska. Mitt i det ständiga pratet på flygplatsen kan man inte förstå ett dugg – bara ett ord här och där – vilket, i motsatt bemärkelse, påminner mig om vårt äktenskap, där nästan tystnad råder, eller ett överdrivet artigt och formellt sätt att tala. Jag hade börjat prata med mig själv. På det sättet fick jag precis de svar jag ville ha.

I vårt äktenskap har vi glidit långt bort från det löfte som gavs för årtionden sedan vid altaret i Kalevakyrkan, uppläst för oss av en Guds tjänare som strävade efter att bli biskop. Pastorn var full av självgodhet när han fick viga en skönhet från överklassen. Olyckligtvis för bruden var brudgummen en sprallig clown som jag. Ska jag älska min make även när den nedförsbacke som en gång bar vårt förhållande genom livets blomstrande årstider har förvandlats till en lerig uppförsbacke? Nej, det ska jag inte, tror jag. Den uttömda passionen i vårt äktenskap har inte längre kraft nog att lyfta förhållandet tillbaka upp i ljuset, till kärlekens bergstopp. Berget är lodrätt, och vinden på toppen blåser för hårt.

I äktenskapet misslyckades vi med att hitta rätt sätt att vara tillsammans, inte ens som vänner eller syskon – roller som vi haltade fram i under de sista åren medan vi upprätthöll en fasad som kanske inte längre behövdes. En gång hade vi en underbar familj. Allt fungerade – tills det helt enkelt sjönk ihop och kollapsade. Den verkliga passion jag längtade efter hade jag inte upplevt med mina söners mamma på nästan två decennier. Det är just det jag törstar efter. Jag vill känna elektrifierande vardagserotik och fuktig passion. Jag är redo att lämna äktenskapets trygghet bakom mig om rätt kvinna sveper mig med sig – eller låter sig ledas in i mitt sovrum av mig.

Engelskan, inljudad med rullande r:n och märkliga ljud, knastrar ur högtalarna. Bagaget måste tas om hand. Åt helvete med kärleken. Någon explosion lär det inte bli – åtminstone inte i vårt äktenskap.

När kärleken spricker återstår bara frågorna.

Jari trodde att han hade funnit trygghet, närhet och en framtid tillsammans med Emilia. Men när relationen börjar falla sönder dras han in i en virvel av svartsjuka, misstankar och smärtsamma insikter. Det som en gång kändes självklart förvandlas till ett spel där ingen längre vet vad som är sanning och vad som är lögn.

Samtidigt kämpar människor omkring honom med sina egna drömmar, begär och besvikelser. Vänskap sätts på prov, familjeband provas och gamla sår rivs upp när livet tvingar dem att välja mellan trygghet och frihet, lojalitet och passion.

Sönderslitna relationer är en gripande och psykologiskt skarp roman om kärlekens pris, människans längtan efter närhet och de val som kan förändra ett liv för alltid.

En berättelse om kärlek, svek, hopp och överlevnad – när hjärtat vägrar att ge upp.

BoD

9 789528 902966